

Hristos și Adunarea Sa (3)

Hristos și mădularele diferite ale trupului Său

William John Hocking

© SoundWords, Online începând de la: 28.05.2019, Actualizat: 28.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 12

Introducere

Locul acesta din Scriptură (1 Corinteni 12) este unul din mai multe locuri din Noul Testament care tratează tema apartenenței la trupul lui Hristos.

Am văzut săptămâna trecută că unitatea trupului lui Hristos este prezentată simbolic la Masa Domnului prin o pâine. Acolo era prezentată realitatea unității trupesti în legătură cu amintirea de Domnul Isus în moartea Sa; dar aici în capitolul 12 din 1 Corinteni se exprimă foarte clar diversitatea care este în trupul lui Hristos.

Trupul lui Hristos este unul și în privința aceasta este total diferit de unitatea poporului Israel. Această națiune era constituită, așa cum știm, din douăsprezece seminții, și aceste douăsprezece seminții erau prezentate înaintea Domnului prin cele douăsprezece pâini de pe masa prezentării pâinilor, o pâine pentru fiecare seminție. Era exprimată o unitate națională în faptul că toate semințiile erau acolo, și națiunea ca întreg era reprezentată în felul acesta, în timp ce faptul că ei aveau responsabilitatea comună de conducere era prezentat prin aceea că erau douăsprezece pâini. În prezentarea Adunării lui Hristos este însă numai *o singură* pâine. Și această unitate intimă constă în ciuda faptului că trupul lui Hristos se compune din credincioși dintre iudei și dintre păgâni, din liberi și din cei care nu sunt liberi, da, din toate clasele și raporturile sociale dintre oameni. Ei toți au fost aduși laolaltă și prin Duhul Sfânt sunt contopiți într-o singură corporație: trupul lui Hristos.

Însă Adunarea nu este o părtășie și o aglomerare de oameni care sunt toți la fel, care toți sunt identici în caracter, predispoziție și constituție înaintea Domnului și care constituie, ca să spun așa, o mulțime stabilă din părți identice. Există diversitate între mădularele lui Hristos, care este necesară pentru viață, pentru acționarea vie între ei și spre mărturie în lume pentru Dumnezeu. De aceea Duhul lui Dumnezeu folosește această imagine a corpului omenesc ca să prezinte raportul credincioșilor unul față de altul în trupul lui Hristos și în contextul lor cu El ca și Cap al lor aflat în înălțime.

Legătura cu Capul

Când se vorbește despre trupul lui Hristos deseori se trece cu vederea că trupul fără Cap este lipsit de importanță. Trupul decapitat al lui Goliat era numai dovada înfrângerii lui definitive. Trupul lui Hristos pe pământ este realmente de neimaginat fără Capul lui; și noi ne putem ușor lăsa jefuiți de frumusețea și puterea acestui adevăr, prin aceea că uităm că există o legătură reală și vie între sfinții lui Dumnezeu ca întreg și Domnul Isus Hristos în înălțime. El este Capul viu acolo, și deoarece El este Capul viu acolo, trupul lui Hristos trăiește și pe pământ, și el va trăi și trebuie să trăiască atâta timp cât Capul rămâne neatins în glorie.

Faptul acesta este un izvor de mângâiere pentru sfinții lui Dumnezeu, care sunt cu adevărat încercați și devin neliniștiți prin constituția actuală a lucrurilor bisericești, care este așa de diferită de ceea ce noi găsim în Sfânta Scriptură. Probabil unele persoane sunt doborâte prin încurcătura care există; ele spun: ce se va petrece cu noi? Ce se va petrece cu sfinții lui

Dumnezeu? Ce se va petrece cu Adunarea lui Dumnezeu? Se vor distruge toate? Să se destrame absolut în bucăți și mărturia să devină total distrusă? Niciodată, și anume din cauza acestei legături nevăzute, dar reale cu Domnul Isus Hristos în înălțime.

Și această legătură – dacă îmi permiteți să rămân un moment la punctul acesta – a „trupului” cu Hristos depinde la fel de puțin de noi înșine, precum părtășia personală cu Hristos depinde de noi înșine. Ca să dăm un exemplu: știm foarte bine că putem petrece o zi întreagă în dialog fericit cu Domnul Isus Hristos, însă aceasta este rezultatul unui efort conștient din partea noastră. Pe de altă parte putem pierde complet sentimentul părtășiei, pe care o avem cu Tatăl și cu Fiul, și de care ar trebui să ne bucurăm ca și copii ai lui Dumnezeu, deoarece pe căile noastre suferim și lăsăm lucruri să vină asupra noastră și lăsăm problemele temporale să cucerească locul principal în inima noastră. De aceea, privit sub forma aceasta, bucuria părtășiei personale depinde de noi. Însă legătura minunată a Adunării lui Dumnezeu cu Domnul Isus Hristos nu depinde de noi. Noi suntem botezați prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să alcătuim un trup, și Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cel care constituie legătura puternică între sfinții lui Dumnezeu ca trup al lui Hristos pe pământ și Capul glorificat în cer. Și atâta timp cât Adunarea este pe pământ, Duhul rămâne în această locuință a lui Dumnezeu.

De aceea putem scoate îndrăzneală și mângâiere din amintirea de această realitate. Trebuie să reținem și faptul că această purtare de grijă activă, pe care Domnul o practică, nu ne eliberează de orice responsabilitate cu privire la Adunare. Aceasta este accentuat categoric prin Scriptură. Noi avem responsabilitatea proprie ca mădule ale trupului lui Hristos, și în acest capitol 12 sunt prezentate lucruri care se petrec între sfinții lui Dumnezeu spre zidire, spre bucuria lor spirituală, spre pacea lor, spre puterea de mărturie a lor despre adevăr în lumea aceasta. Duhul lui Dumnezeu ne arată aici că toți sfinții lui Dumnezeu sunt dependenți unii de alții; că bunăstarea lor comună și creșterea spirituală se bazează pe efortul, pe credința și pe părtășia fiecăruia în parte cu Domnul Isus Hristos.

Duhul glorifică pe Hristos

Veți vedea că la începutul acestui capitol apostolul se referă la diferența categorică, care ar trebui să se vadă între puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, când ea lucrează în Adunare, și acțiunea falsă a trimișilor lui satan – a demonilor, care exercită o influență distrugătoare asupra oamenilor prin idoli.

1 Corinteni 12.1-3: Dar despre cele spirituale, fraților, nu doresc să fiți neștiutori. Știți că, atunci când erați dintre națiuni, erați duși spre idoli cei muți, ca și cum ați fi fost mânați. De aceea vă fac cunoscut că nimeni, vorbind prin Duhul lui Dumnezeu, nu spune: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate spune: „Isus este Domn!”, decât prin Duhul Sfânt.

Corintenii erau obișnuiți prin starea lor naturală cu descoperirile spirituale și de aceea puteau fi înșelați când acestea aveau loc în Adunarea lui Dumnezeu. Prin urmare apostolul le-a dat un test, prin care ei puteau verifica ce era de la Duhul Sfânt și ce era de la un duh necurat; și această piatră de încercare era suveranitatea lui Hristos. Duhul lui Dumnezeu glorifică constant pe Domnul Isus Hristos și Îl numește „Domn”; dar un duh necurat niciodată nu face

aceasta. Niciodată! El este prezent, ca dacă este posibil să dezonoreze Persoana Domnului Isus și să-L îndepărteze din raza de privire a sfinților lui Dumnezeu. Apostolul scrie: „De aceea vă fac cunoscut că nimeni, vorbind prin Duhul lui Dumnezeu, nu spune: «Isus să fie anatema!» Și nimeni nu poate spune: «Isus este Domn!», decât prin Duhul Sfânt.”

Acțiunea divină și darurile

După aceea el continuă și arată în versetele 4 până la 6 că lucrurile, care au loc spre zidirea și întărirea reciprocă, rezultă din acțiunea Duhului lui Dumnezeu, din acțiunea Domnului Isus Hristos, da, a lui Dumnezeu Însuși. El spune:

1 Corinteni 12.4-6: Dar sunt deosebiri ale darurilor, însă este același Duh; și sunt deosebiri ale slujbelor, și același Domn; și sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți.

El exprimă aici marea realitate că, orice slujitor învrednicit să lucreze printre sfinții lui Dumnezeu vine la noi prin puterea lui Dumnezeu, care lucrează în mijlocul nostru. Aceasta pare să fie un adevăr foarte simplu și elementar, dar are o importanță reală pentru noi, deoarece noi ne găsim probabil într-o grupă foarte mică de oameni, unde, de fiecare dată când ne strângem, elementele slăbiciunii ne sar în ochi. Și dacă presupunem că sursele noastre de ajutor sunt cu totul în mâinile și în inimile acelora care sunt adunați laolaltă, probabil devenim deprimați din cauza acestei stări sărăcicioase. Ne cuprinde deznădejdea din simplul motiv că am uitat existența Duhului lui Dumnezeu; am uitat suveranitatea lui Hristos; am uitat că Dumnezeu Însuși lucrează totul în toți în Adunare. Pe scurt, avem trecut cu vederea încurajarea întreită cuprinsă în aceste versete.

Pavel spune mai întâi: în Adunare sunt prezente multe și diferite daruri de har, însă acolo este un Duh, care le dă. Același Duh împarte darurile Sale unuia și altuia, așa cum Îi place Lui. El este suveranul. El numește. Nu este nici o organizare omenească, ci diferitele feluri de daruri de har descind de la același Duh. Precis ați observat cum în capitolul acesta se întâlnește mereu expresia „același Duh”. Este un Duh, Unul, care a coborât la Rusalii, Unul, care locuiește în Adunare, Unul, pe care Domnul ni l-a promis, că El va trebui să fie întotdeauna la noi. Nu este un duh omenesc, un duh rău, ci același Duh al lui Dumnezeu, El dă darurile.

Însă în al doilea rând un om poate avea un dar al Duhului și poate fi îngrijorat să știe cum și când trebuie să-l folosească. Pentru călăuzirea în acest domeniu el trebuie să privească la Domnul Isus, așa cum se poate deduce din învățătura cuprinsă în versetele care urmează. Ei aveau felurite slujbe, în ceea ce privește stabilirea timpului când darul trebuia să acționeze. Era ordinea mișcărilor sufletului, care călăuzea pe fiecare om când trebuia să vorbească și când trebuia să tacă; în ce loc trebuia să vorbească și ce loc nu trebuia să-l viziteze. Toate astfel de acțiuni stau sub conducerea „aceluiși Domn”.

Exemple în acest sens se găsesc în cartea Faptele apostolilor. Aceia, care voiau să călătorească spre Bitinia, au fost împiedicați prin Duhul lui Hristos să meargă acolo (Faptele apostolilor 16.7). Domnul a vorbit cu Pavel în Corint și i-a spus că El are un popor mare în cetatea aceea, și apostolul a rămas 18 luni acolo și i-a învățat Cuvântul lui Dumnezeu (Faptele

apostolilor 18.9-11), și astfel găsim aici cum Domnul Își exercită dreptul Lui la suveranitate în mijlocul Adunării. Omul, care a primit un dar de la Duhul Sfânt, nu are nici un drept să-l folosească, decât numai la îndrumarea Domnului. Domnul nu va permite nimănui să folosească darurile Lui spre propria satisfacție a celui care îl posedă, ci numai așa cum El vrea să-l vadă folosit în mijlocul Adunării. Chiar și atunci când este vorba numai de a cânta o cântare de laudă comună în Adunare, Domnul Isus Hristos spune: „Te voi lăuda în mijlocul Adunării” (Evrei 2.12). El conduce pe ai Săi în laudă și mulțumire aduse lui Dumnezeu.

Așa se face că Domnul supraveghează ce fel de lucrări au loc în trupul lui Hristos pentru menținerea lui. Și după aceea apostolul spune: „sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți.” El arată clar, că este Dumnezeu Însuși, care lucrează – nu că Duhul nu ar fi Dumnezeu, El este Dumnezeu; nu că Domnul Isus nu ar fi Dumnezeu, El este Dumnezeu. Însă apostolul rezumă Trinitatea într-un cuvânt și ne arată că Dumnezeu Însuși este foarte interesat de toate chestiunile Adunării lui Dumnezeu. El lucrează totul în toți în Adunare. Cuvintele sunt așa fel așezate că nu este nici un loc de subterfugiu de la acțiunea Lui. Nu este nici un mădular mic necunoscut, a cărui misiune să fie omisă. Nu este făcută nici o faptă minusculă, nici o misiune cum ar fi propunerea unei cântări sau împlinirea unei alte misiuni mici de către un mădular al trupului lui Hristos, fără ca Dumnezeu Însuși să fie Acela care lucrează totul în toți. Cât de mult atribuie o astfel de lucrare un caracter sfânt Adunării! Și cât de eficient este aceasta pentru binele Adunării!

Descoperirea Duhului

Am vorbit deja de faptul că Duhul oferă darurile în general (1 Corinteni 12.4).

1 Corinteni 12.7-10: Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos. Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh; și altuia, credință, în același Duh; și altuia, daruri de vindecare, în același Duh; și altuia, lucrări de putere; și altuia, profeție; și altuia, deosebirea duhurilor; și altuia, felurite limbi; și altuia, interpretarea limbilor.

Apostolul vorbește și mai clar începând cu versetul 7 despre descoperirea Duhului! „Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos.” Ce să înțelegem noi prin „descoperirea Duhului”? Descoperirea este actul prin care prezența Duhului este făcută clar și deschis pentru alții. Ce este ascuns este desigur nedescoperit: și Duhul Sfânt Însuși este aici în lumea aceasta sub formă invizibilă. Domnul Isus Hristos, Dumnezeu Fiul, a fost descoperit în carne. El a fost văzut de îngeri și de oameni. El a fost văzut și auzit de apostoli și de alți oameni. El a fost descoperit în lume. Însă Duhul Sfânt nu a devenit carne, și de aceea prezența Lui și lucrarea Lui sunt în cea mai mare parte ascunse. Descoperirea Duhului are loc prin mădulele trupului lui Hristos. Faptul că o persoană sau alta are un dar este cunoscut numai Duhului, cu excepția cazului în care Duhul Însuși se revelează, prin aceea că El lucrează prin această persoană și darul este practicat. De aceea apostolul vorbește aici despre „arătarea Duhului dată fiecăruia spre folos”.

Să venim la primul exemplu. Un om oarecare are cuvântul înțelepciunii! El este prezent în sufletul lui. Este o putere, pe care o are în sine însuși să diferențieze adevărul spiritual. Duhul i-

a dat-o, și el însuși se bucură de ea. Dar în ceea ce privește restul Adunării, ei nu știu nimic despre aceasta, până când Duhul Sfânt conduce acea persoană să folosească cuvântul înțelepciunii spre mângâierea și întărirea fraților lui. Atunci se arată lucrarea Duhului Sfânt. Când un frate se scoală și aduce un cuvânt de înțelepciune, atunci eu îmi spun: aceasta este de la Duhul lui Dumnezeu. Omul acesta vorbește ca și cum este călăuzit de Dumnezeu. Știu că în cuvântul acesta este cuprins ceva pe care eu pot să-l transpun în viața mea. Simt că puterea Duhului de înțelepciune îl însoțește. - În felul acesta apostolul ne dă de fapt o regulă după care noi putem recunoaște lucrarea Duhului Sfânt între mădularele trupului lui Hristos. Dacă aceia care posedă daruri ale harului sunt mânați de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, ei fac ceva sau spun ceva în Adunare care este de folos fraților și surorilor. O astfel de exercitare folositoare nu ia naștere simplu prin faptul că o persoană are un gând foarte fericit, care i-a venit în timpul săptămânii și la care omul gândește acum că el îl poate face cunoscut tuturor celorlalți în dimineața zilei Domnului. Nicidecum nu este o consecință logică că cuvântul de la Dumnezeu, care i-a fost foarte de folos, este în această ocazie deosebită și un cuvânt de înțelepciune pentru alții. Cine poate judeca ce este potrivit pentru toți cei adunați în Numele Domnului Isus? Este Duhul lui Dumnezeu, care descoperă puterea Lui de control și influență, prin aceea că El alege și conduce slujirea pentru sfinții lui Dumnezeu într-o formă de foarte mare ajutor.

Și astfel aveți această prezentare a diferitelor slujbe, care ne arată descoperirea felurită a Duhului: cuvântul înțelepciunii și cuvântul cunoștinței – ambele, spune apostolul categoric, au loc prin același Duh. După aceea el spune: „și altuia, credință, în același Duh; și altuia, daruri de vindecare, în același Duh.” De ce în această enumerare a diferitelor lucruri găsim repetarea: „în același Duh”? Deoarece noi suntem înclinați să aprobăm numai anumite daruri deosebite, care ne plac, în timp ce lăsăm la o parte marea diversitate în acțiunile Duhului Sfânt. Sunt de exemplu unii care găsesc foarte mare plăcere în etalarea de înțelepciune. O persoană care poate parcurge foarte repede Scriptura de la Geneza și până la Apocalipsa și de pe fiecare pagină ciugulește una sau alta, trezește admirația lor. Ei spun: Cât de bine cunoaște el Scriptura! Și arătarea de cunoaștere – faptul că el posedă evident o familiarizare intimă cu adevărurile Scripturii – pare pentru ei a fi un semn al aptitudinii spirituale.

Aici se spune că cuvântul cunoașterii este descoperire dată de Duhul; și el are locul lui ca mijloc de învățătură; dar atunci eu nu trebuie să spun: iubesc cuvântul de cunoaștere și îl prefer mai mult decât celelalte. S-ar putea ca Duhul lui Dumnezeu să vadă că eu am nevoie mai întâi de un cuvânt de înțelepciune. Acesta este cu totul altceva decât un cuvânt de cunoaștere, deoarece înțelepciunea este aplicarea corectă a adevărului lui Dumnezeu la împrejurările încurcate și grele, în care ne aflăm deseori. O persoană ne dă un cuvânt prin Duhul Sfânt, care ne arată drumul ca o strălucire de fulger. Probabil mult timp ne-am rugat și ne-am gândit ce era corect pentru noi; și în final unul este călăuzit să ne dea cuvântul de înțelepciune. Atunci știm care este voia lui Dumnezeu. El a pus înaintea noastră acel adevăr al Scripturii, care ca o lumină a luminat cărarea noastră. Să fi capabil să faci aceasta înseamnă să ajungi la un țel înalt în slujba pentru sfinți. Presupun că numai acea persoană poate rosti cuvintele de înțelepciune care este smerită în sine însuși și nu se înalță; un om care poartă în sine teama de Dumnezeu și trăiește în părtășie cu Fiul; căci numai Duhul lui Dumnezeu ne poate învăța cum poate fi aplicat adevărul la diversitatea de greutăți, care zi de zi se ridică. Însă omul înțelept este acela care ca și Maria stă la picioarele Domnului Isus și ascultă

cuvântul Său – acel Cuvânt care întotdeauna este în stare să ne ajute și să ne păzească de rătăcirii, cărora suntem expuși.

Așa învățăm să fim înțelepți; și Duhul Sfânt ne dă apoi valoarea înțelepciunii, adică aptitudinea s-o folosim așa fel ca ea să fie folositoare altora. Citim în cartea Proverbelor: „Limba înțelepților folosește [exprimă, redă] drept cunoștința” (Proverbele 15.2). Această slujbă nu este în mod necesar întotdeauna un cuvânt, care trebuie spus în străngerile laolaltă ale Adunării. Un cuvânt de înțelepciune poate fi spus în viața particulară a două mădule ale trupului lui Hristos. Și dacă noi înșine putem spune în lucrurile particulare un cuvânt de înțelepciune unei persoane, care în lucrurile vieții zilnice stă nedumerit și încurcat, aceasta are valoare mare; este ceva care promovează binele spiritual al întregului trup al lui Hristos. Să ne gândim că Duhul lui Dumnezeu dă toate aceste lucruri. Cu siguranță noi am vrea cu plăcere să posedăm darurile de har ale vindecării; însă Duhul lui Dumnezeu pune pe primul loc cuvântul înțelepciunii; și în afară de aceasta cuvântul de cunoaștere și cuvântul de credință stau înainte. Credința este puterea de a apuca pe Dumnezeu, de a se agăța de Cuvântul Său, de a te încrede în El în fața greutăților de orice fel și a oricărui vrăjmaș. Sunt din aceia care au această credință, cărora le-a fost dată prin Dumnezeu Duhul. Noi toți suntem credincioși, dar nu fiecare credincios are credința despre care este vorba aici – credința care mută munții, credința care se împotrivesc lui satan și stinge toate săgețile arzătoare ale răului, credința care întotdeauna triumfă, credința care umblă chiar și pe valurile mării.

Nouă daruri, un singur Duh

Așa cum rodul Duhului este de nouă ori în Galateni 5.22,23, la fel și aici sunt enumerate nouă daruri ale Duhului spre ajutorul și spre binecuvântarea Adunării, însă veți remarca că apostolul spune în versetul 11:

1 Corinteni 12.11: Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea.

În felul acesta puterea și autoritatea Duhului lui Dumnezeu sunt prezente în mijlocul Adunării. Gândesc că ar trebui să fim foarte atenți la autoritatea Duhului lui Dumnezeu între sfinți, pentru ca ea să nu fie desconsiderată.

Domnul Isus a trimis Duhul Sfânt în lumea aceasta și locuința Lui este în Adunare. Prezența Lui este desigur tăgăduită de lume. Vai, ea este în mare măsură tăgăduită și de creștinătate; și noi, care cunoaștem gloria lui Hristos, credincioșia Lui față de Cuvântul Său și că El a trimis Duhul Său Sfânt la Rusalii și că Dumnezeu Duhul Sfânt este încă în mijlocul sfinților Săi – cât de des nu recunoaștem prezența Sa! Nu ar trebui să ne supunem întotdeauna autorității Sale? Nu ar trebui să așteptăm călăuzirea Lui? Nu ar trebui să căutăm întotdeauna să luăm în inimile noastre o astfel de atitudine, ca El să ne poată folosi așa cum vrea El?

Această necesitate de dependență se referă la surori și la frați, la tăcere și la vorbire. Căci Duhul Sfânt răspunde așteptării care este în inima celor adunați laolaltă; și noi toți trebuie să așteptăm mișcarea Lui. Spun eu: să așteptăm? Da, în adorarea noastră audibilă trebuie să așteptăm; noi trebuie întotdeauna să așteptăm călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Dar cuvântul

„a aștepta” este uneori greșit înțeles în acest context. Permiteți-mi să încerc să fac foarte clar pentru prietenii cei mai tineri ai noștri din seara aceasta. Noi venim – să zicem la ora 11 – laolaltă pentru frângerea pâinii, și probabil ședem împreună un sfert de oră liniștiți; noi așteptăm; dar sunt inimile noastre inactice în acest timp? Nu se petrece nimic în sufletele noastre potrivit cu Dumnezeu? Este Duhul un gol, ca să zicem așa, se așteaptă o persoană care să întrerupă tăcerea și să vorbească cu voce tare?

Dacă este așa, atunci aștepți fals. Duhul lucrează în inimile acelor care recunosc prezența Lui, și El dorește să lucreze în inimile tuturor celor adunați laolaltă. La ora 11, la timpul stabilit, Domnul Isus este prezent. Adorarea Domnului Isus și amintirea de moartea Sa ar trebui să înceapă la ora 11. Nu este așa, că ceva audibil este însușirea esențială. Așteptarea este atitudinea de dependență, pe care noi o luăm față de Domnul Isus și față de Duhul Sfânt. Noi suntem împreună, ca să ne amintim de Domnul, și El aduce Cuvântul Său sfânt înaintea inimilor noastre; Duhul pune înaintea inimilor noastre gloria lui Hristos, frumusețea Persoanei Sale și minunile jertfei Sale; și noi izbucnim în adorare și laudă înaintea Lui, când inimile noastre sunt conduse ca să-L contemple atunci când Și-a dat viața pentru noi.

O, prieteni dragi, Duhul Sfânt este realmente prezent între sfinți, și El lucrează, lucrează foarte sigur în astfel de ocazii, dacă noi credem cu adevărat în prezența Lui și împiedicăm apariția nerăbdării în carnea noastră!

„Tot așa și Hristosul”

1 Corinteni 12.12-14: Pentru că, după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristosul. Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh. Pentru că și trupul nu este un singur mădular, ci multe.

În următoarele trei versete (1 Corinteni 12.12-14) apostolul continuă să vorbească despre unitatea trupului. El spune mai întâi: „Pentru că, după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristosul.” Apostolul a vorbit despre darurile Duhului – cuvântul cunoașterii, pentru unul, cuvântul înțelepciunii, pentru altul, credința, la un altul, vindecarea bolnavilor, la alții, și așa mai departe -, însă toți oamenii au daruri. Apostolul vorbește acum despre trupul întreg, care este compus din multe mădulare. Ele toate sunt una, chiar dacă sunt multe. Există o diversitate în trup, căci toate mădularele au însușirile lor specifice; dar din cauza acestor diferențe ele toate contribuie la binele și puterea întregului trup. Această unitate nu este ceva care trebuie lucrat de noi înșine, de mădulare; ea nu este rezultatul faptului că fiecare își pierde individualitatea și în felul acesta se contopește cu ceilalți. Nu acesta este felul în care se constituie trupul. Găsim că ele se constituie prin legătura mădularelor cu Domnul Isus Hristos. Aici este o expresie foarte remarcabilă: „toate mădularele trupului, fiind [cu toate că sunt] multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristosul.” Apostolul vorbește evident despre Capul în glorie și de trupul aici pe pământ, ceea ce reprezintă un „om” spiritual, la care Hristos este Capul și toți sunt mădulare ale trupului. Dacă el spune: „tot așa și Hristosul”, omul acela tainic este denumit cu un nume – Hristosul.

Avem un exemplu asemănător în Vechiul Testament, unde în Geneza 5.2, unde este vorba de crearea omului, citim: „Parte bărbătească și parte femeiască i-a creat; și i-a binecuvântat și le-a pus numele Adam [sau: om] în ziua când au fost creați.” Amândoi, soț și soție, au fost priviți ca o singură carne, care poartă *un* nume. Amândoi erau una, și la unitatea din grădina Eden se face aluzie în Efeseni 5.30-32 în legătură cu Hristos și Adunare sub aspect nupțial. Avem aici unitatea intimă existentă între trupul de pe pământ și Hristos din glorie. „Tot așa și Hristosul”, Hristos și trupul Lui sunt descriși ca fiind una.

„Pentru că”, spune el, „de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh.” După toate aparențele aici sunt amintite ambele orânduiele creștine: mai întâi botezul și Masa Domnului în „adăpați dintr-un singur Duh”. Desigur această aluzie nu include că botezul cu apă ar avea ceva a face cu formarea trupului, ci apostolul folosește această noțiune bine cunoscută, ca să descrie acțiunea Duhului Sfânt, când El a coborât ca să formeze acea unitate nouă. El a botezat pe toți cei care credeau dintre iudei și păgâni, sclavi și liberi, în acel novum, care este numit trupul lui Hristos, în care ei toți sunt una.

Dar apostolul folosește o a doua imagine: „Noi toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”. Și aceasta explică probabil sau cel puțin ajută să explice de ce în 1 Corinteni 10, unde se vorbește despre Masa Domnului, paharul este amintit înaintea pâinii, deoarece în aceste versete este vorba de părtășie, de legătură; și „băutul paharului” include în mod deosebit părtășia noastră cu Hristos și a noastră unii cu alții la Masa Domnului. În mod corespunzător apostolul spune aici, că noi „toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”, „pentru că și trupul nu este un singur mădular, ci multe”. Toate mădularele au parte de acțiunile unui singur Duh. Să ne amintim că Domnul nostru folosește expresia „a bea” în legătură cu coborârea Duhului Sfânt la Rusalii (Ioan 7.37-39).

Piciorul și mâna

În continuare Pavel arată cum diferitele mădulare, care alcătuiesc Adunarea lui Dumnezeu, sunt dependente unul de altul. Există o interdependență a tuturor acelor care împreună alcătuiesc trupul lui Hristos. Nici o persoană, nici un mădular, nu se poate izola de trup și să păstreze independența.

1 Corinteni 12.15: Dacă piciorul ar spune: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup?

Seriozitatea unui astfel de duh de independență constă în efortul de a îndepărta de legătura practică cu trupul lui Hristos. Este nu numai așa, că un picior, care consideră că nu are nici o legătură cu mâna, face nedreptate mâinii, ci tot trupul este afectat. Apostolul întreabă: „nu este pentru aceasta din trup?” Dacă piciorul sau mâna sau ambele ar fi despărțite de trup, relațiile ar fi altele, însă ambele constituie o parte esențială a trupului. Ce este trupul fără picior? El este ceva incomplet. Un trup mutilat este nedesăvârșit, și bunăstarea lui are de suferit. De aceea este necesar ca fiecare mădular să fie în trup la locul lui și să-și îndeplinească funcția. Dacă piciorul nu-și îndeplinește funcția, la ce folosește el atunci? Chiar dacă el este o parte a trupului, el este totuși un mădular nefolositor. El nu este de folos, și

toate mădularele sunt afectate. Toate suferă, deoarece el nu-și îndeplinește obligația.

Nu vedem noi aplicarea la noi înșine? Funcțiile piciorului și mâinii, umblarea și slujirea pentru Dumnezeu în lumea aceasta, nu ar trebui să fie despărțite. Ambele sunt necesare, deoarece noi ar trebui să umblăm față de lume ca aceia care aparțin lui Hristos, la fel cum noi ar trebui să slujim spre glorificarea lui Hristos. Aceasta este valabil în aceeași măsură pentru un mădular și pentru mai multe mădulare. Persoana care slujește activ și cu grijă, dar care nu umblă în teama de Domnul, jignește trupul lui Hristos. Ea produce un spectacol mare și de regulă arată multe activități, dar acolo nu este consecință logică în viață. Trebuie să fie umblare corectă și cu credincioșie, la fel cum este slujba devotată. Același principiu se referă la ochi și la ureche și la celelalte mădulare.

Purtarea de grijă unul pentru altul

1 Corinteni 12.16-25: Și dacă urechea ar spune: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Dar acum Dumnezeu a pus mădularele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit. Iar dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Dar acum sunt multe mădulare și un singur trup. Ochiul nu poate spune mâinii: „Nu am nevoie de tine”; sau, din nou, capul, picioarelor: „Nu am nevoie de voi”. Ba mai mult, mădularele trupului care par a fi mai slabe sunt necesare. Și pe cele ale trupului, pe care le considerăm a fi de mai puțină onoare, pe acestea le înconjurăm cu mai multă onoare; și cele ale noastre lipsite de frumusețe au mai multă frumusețe; dar cele plăcute ale noastre nu au nevoie de împodobire. Dar Dumnezeu a întocmit trupul dând mai multă onoare celor lipsite de onoare, ca să nu fie dezbinare în trup, ci pentru ca mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele.

Eu nu trebuie să mă ocup cu fiecare din aceste versete. Esențialul este, că toate mădularele diferite au obligațiile și relațiile lor reciproce și că ele toate se ajută reciproc. Toate mădularele ar trebui „să îngrijească deopotrivă unele de altele”. Noi am fost conduși prin puterea lui Dumnezeu și prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu la o legătură spirituală, și pentru că este așa, avem răspundere nu numai față de Domnul, Capul nostru, ci și unii față de alții. Noi trebuie să ne slujim unii altora în dragoste. Noi trebuie să ne ajutăm unii pe alții în lucrurile Domnului. Noi trebuie să contribuim la bucuria spirituală și pacea spirituală reciprocă. Acolo unde se poate face ceva, ca să se adâncească cunoașterea Scripturii și cunoașterea Domnului Isus Hristos la alții, este obligația noastră să facem ce putem în această privință. Uneori uităm răspunderea noastră față de frații noștri și de surorile noastre, care ne sunt așa de aproape. Ne gândim la țări și insule, care sunt departe, și la popoare îndepărtate, care sunt despărțite de noi prin înclinații naturale și obiceiuri și altele de aceeași natură; și uităm pe aceia cu care săptămână de săptămână stăm alături unul de altul, ale căror fețe le vedem și cu al căror glas ne putem uni în cântări de laudă aduse Domnului, cu care îngenunchem împreună înaintea tronului de har. Este foarte ușor să uităm că noi toți, de aproape și de departe, suntem mădulare ale trupului lui Hristos și că răspunderea noastră față de ei este din acest motiv mai mare decât față de oricare alți oameni de pe rotocolul îndepărtat al pământului.

Mădularele lui Hristos ar trebui să aibă aceeași purtare de grijă unii față de alții. Această

purtare de grijă necesită reflectare, necesită acționare înțeleaptă, necesită lepădare de sine. Ea necesită o anumită porție de pierdere și deseori jertfire de sine, ca să ne ajutăm cu adevărat unii altora. Uneori putem rata și deveni consternați, dacă încercăm să ajutăm pe alții. Noi nu trebuie să ne lăsăm descurajați, căci responsabilitatea noastră rămâne încă. Noi nu putem evita eșecurile ocazionale, și aceasta nu schimbă nimic din faptul că noi suntem obligați să slujim unii altora.

Curentul vitalității spirituale în trup curge în jos de la Capul din cer, și el vine la frații mei și la surorile mele la fel cum vine la mine. Această putere vie ne leagă practic unii cu alții în îndeplinirea relațiilor noastre reciproce de dragoste și a răspunderilor noastre. Apostolul spune în versetul 26:

1 Corinteni 12.26: Și, dacă un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună; dacă un mădular este glorificat, toate mădulele se bucură împreună.

Aici, gândesc, este rezumată acțiunea acestei lucrări nevăzute a Duhului lui Dumnezeu între sfinți, pe care noi spre paguba noastră deseori o trecem cu vederea, deoarece este altfel decât slujba verbală în Adunare.

Foarte des ceea ce noi facem și spunem în viața noastră în domeniul particular, în rugăciune și în studiul biblic, în practicarea virtuților creștine, în străduința de a urma cu credincioșie pe Hristos are, fără să știm, influență asupra celor ce sunt în jur mădular ca și noi. Noi exercităm o influență unii asupra altora, fără a încerca să facem aceasta. Știm foarte bine, că, dacă uneori venim în prezența anumitor persoane, ne cuprinde un sentiment pe care înainte nu l-am avut. O anumită măsură de bucurie, o anumită măsură de pace, o atmosferă sărbătorească de nedescris ne cuprinde și pare că ne ajută și ne face bine. Strânsul mâinii, simpla privire a feței, sunt deseori, fără să fie spus un cuvânt, suficiente să arate influența puternică spre bine, pe care fiecare mădular al lui Hristos o poate răspândi peste un confrate al lui. Aceasta poate fi valabil atât pentru un tânăr cât și pentru unul în vârstă. Noi exercităm influența mare binefăcătoare de această natură asupra altora în măsura în care noi înșine primim de la Capul nostru glorificat ceea ce numai El poate da ca viață și părtășie, ca sfințenie și putere. Ah, de ne-am avânta după această putere, de a fi de un folos spiritual real pentru alții! Pot fi numai doi sau trei în jurul nostru; aceasta nu are nici un rol! Nu este vorba de numere. Toată taina este ca eu însumi să fiu în ordine cu Domnul și să permit Duhului Sfânt, care locuiește în Adunarea lui Dumnezeu, să mă influențeze în viața mea și în faptele mele. Dacă este așa, atunci același Duh, care locuiește în inimile tuturor sfinților, care dă naștere la rodul Lui în mine, mă va folosi, probabil în liniște, să fiu de ajutor și spre binecuvântare pentru alții.

Adunarea locală

Apostolul a vorbit până aici despre Adunarea lui Dumnezeu ca trup al lui Hristos văzut în unitate. El privește la totalitatea sfinților lui Dumnezeu pe pământ la un moment dat. Cu greu pot presupune că Scriptura afirmă, că Adunarea lui Dumnezeu – aceasta înseamnă, Adunarea lui Dumnezeu alcătuită din toți cei care cred în Hristos începând de la Rusalii și până în ziua venirii Sale – este descrisă ca trup. Trupul este ceva viu la un anumit moment pe pământ, chiar dacă este în legătură cu Hristos în cer. Sfinții, care au adormit și sunt acum la

Hristos, constituie încă o parte a Adunării, pe care Hristos o zidește, însă trupul lui Hristos este organizația vie pe pământ. Domnul Isus Hristos a fost aici în trupul pregătit Lui, și era Martorul credincios și adevărat al lui Dumnezeu. Când El S-a înălțat la cer, El a constituit Adunarea, care este trupul Lui, pentru ca ea să fie o mărturie pentru Numele Său, care vorbește tuturor din lume despre Hristos, care S-a înălțat la cer.

În versetul 27 Pavel nu repetă ce am văzut în versetul 13: „Noi toți am fost botezați *deun singur Duh*” (1 Corinteni 12.13), sau ce avem în 1 Corinteni 10.17: „Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură pâine, un singur trup*”, sau în Romani 12.5: „Noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos”. În aceste pasaje el vorbește despre creștini în general, despre ceea ce este adevărat cu privire la toți credincioșii, oriunde s-ar afla ei. Însă aici el spune:

1 Corinteni 12.27: Iar voi sunteți trup al lui Hristos, și mădulare în parte.

„Iar voi sunteți trup al lui Hristos”, aceasta înseamnă aceia, cărora el le-a scris, Adunarea din Corint. El vrea să spună că ei erau locuitori. Ei erau răspunzători potrivit măsurii lor, în limitele lor, așa cum erau sfinții lui Dumnezeu de pretutindeni. Ei nu alcătuiau în ei înșiși trupul întreg, dar ei erau suplinirea lui locală. Adunarea din Corint era suplinitoare pentru întreaga Adunare a lui Hristos. „Iar voi sunteți trup al lui Hristos, și mădulare în parte.” Fiecare dintre ei era mădular al trupului lui Hristos. Din aceasta nu rezultă că cei din Corint trebuiau să aibă aceeași diversitate în descoperirea Duhului, care era în Adunare ca întreg. Știm că într-o adunare unde sunt numai două sau trei persoane nu putea fi o duzină de daruri ale Duhului între așa puține persoane. Însă împărțirea darurilor nu este așa de decisivă aici. Ei erau trup al lui Hristos în măsura în care au primit partea convenită lor din binecuvântările lui Hristos, Capul din înălțime. Doi sau trei, oricâți ar fi ei, vor primi aceeași măsură de daruri ale harului Său ca și trupul întreg. Domnul Isus Hristos nu este lipsit de simțăminte față de aceia care Îl reprezintă aici pe pământ în slăbiciune și nedesăvârșire. El îi privește ca trup al Lui și ca mădulare ale trupului Său. Nu că ei din cauza aceasta au un motiv de mulțumire cu ei înșiși sau că au ceva cu care ar putea să se laude. Adevărul a fost rostit adunării din Corint spre mângâiere și spre reproș, însă noi nu putem acum să ne ocupăm mai mult cu acest adevăr interesant.

Apostoli, profeți, învățători

Apostolul continuă în versetul 28 să vorbească despre darurile care sunt în Adunare în general:

1 Corinteni 12.28-30: Și Dumnezeu a pus pe unii în adunare: întâi, apostoli; al doilea, profeți; al treilea, învățători; apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi. Toți sunt apostoli? Toți, profeți? Toți, învățători? Toți au puteri miraculoase? Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează? Să doriți deci stăruitor darurile mai mari; și vă și arăt o cale nespuse mai bună.

Pe aceștia i-a așezat Dumnezeu în mod normal acolo. El nu se referă aici la sfinți ca trup, ci ca Adunare. Și astfel el vorbește despre daruri, care au fost date prin Hristos, atunci când El S-a înălțat la cer și a dat daruri oamenilor. Primii trei, pe care el îi enumeră aici în ordinea

importanței lor, sunt apostolii, profeții și învățătorii; aceștia par să fie darurile personale. Astfel apostolii au fost atât de mulți câți au fost dați Adunării. Ei nu au avut urmași, deoarece ei au fost dați cu scopul precis de a întemeia Adunarea. Ei au dispărut atunci când această lucrare a avut loc. Ei au pus temelia (Efeseni 2.20); lor nu li s-au adăugat alții, deoarece slujba lor practică nu a fost continuată. Profeții Adunării aveau darul să facă cunoscut planul lui Dumnezeu referitor la adevărurile și binecuvântările care urmau după moartea și învierea Domnului Isus, în timp ce apostolii au făcut cunoscut planul și voia lui Dumnezeu în ordinea nou-testamentală a lucrurilor pentru Adunarea nou creată. Învățătorii urmează pe acești doi ca aceia care explicau sfinților lui Dumnezeu îndrumările care au fost date Biserici de la început prin darurile cele mai înalte și care interpretau și scrierile vechi-testamentale în lumina Noului Testament.

Pavel pune acestei trei clase pe primul loc, pentru a corecta greșeala deosebit de mare și de dăunătoare, care a fost făcută în Corint. În această Adunare ei prețuiau mai mult decât orice darurile vizibile în exterior al limbilor și al vindecărilor; și apostolul îi mustră pașnic tocmai prin această ordine. Darul limbilor era foarte bun și folositor la locul convenit, însă scopul principal în exercitarea darurilor era zidirea spirituală a Adunării. Aceasta era marea probă de valoare, și de aceea apostolii, profeții și învățătorii erau pe primul loc. Dumnezeu i-a așezat în Adunare pe primul loc, și Pavel, el însuși cel mai mare dintre apostoli, i-a plasat pe primul loc. Noi trebuie să-i lăsăm acolo, adică scrierile lor. Celelalte daruri, ca cele de ajutorare și călăuzire rămân în Adunare și vor rămâne până la sfârșit. Această enumerare arată diversitatea mare a darurilor date. Însă apostolul arată că ei nu toți sunt apostoli și nu toți sunt profeți. Ei sunt împărțiți corespunzător după număr și persoane. Este un număr mare de daruri diferite, ca să se satisfacă nevoile sfinților, și să împlinescă țelul planului lui Dumnezeu, să ajute Adunarea și s-o binecuvânteze.

Veți vedea că tot tenorul capitolului este să arate cum lucrează Dumnezeu între sfinți spre mângâierea și zidirea lor spirituală, da, pentru ca ei să fie zidiți pe credința lor preasfântă. Dumnezeu Își face lucrarea și astăzi. Pericolul este acela, ca noi să pierdem ocazia să fim binecuvântați prin acea lucrare. Probabil noi suntem într-o astfel de stare sufletească sau în astfel de împrejurări, că lucrarea divină și țelul divin trec neobservate pe lângă noi, și de aceea nu primim nici un ajutor prin ceea ce face Dumnezeu ca să zidească sufletește pe sfinții Săi și să-i încurajeze. Nu mă refer acum la ceea ce Domnul face pentru noi ca indivizi, ci mai mult la ceea ce este adevărat pentru adunările sfinților și a relațiilor între ele. Noi putem avea parte deplină la aceste binecuvântări, dacă vrem. Dragostea lui Dumnezeu este la lucru; noi știm că Duhul Sfânt nu este inactiv. Domnul Isus nici nu doarme și nici nu ațipește. El face lucrarea Sa. Cum se face că noi nu mai suntem binecuvântați, așa cum este cazul real? Unde este obstacolul? Unde este greșeala? Ce este fals? Este ceva fals la Dumnezeu, fals la Duhul lui Dumnezeu, la Capul Adunării? Nu, prieteni dragi, greșeala este la noi înșine. Noi nu ne aducem pe noi înșine în acea atitudine, în acel cadru al sufletului pentru a primi binecuvântările lucrării Duhului lui Dumnezeu.

Râvna pentru darurile cele mai bune

Apostolul spune:

1 Corinteni 12.31: Să doriți deci stăruitor darurile mai mari; și vă și arăt o cale nespus mai bună.

Nu urmăriți limbile. Gândesc că acest sfat poate fi privit sub două aspecte. Uneori el este privit așa ca și cum o persoană este încurajată să aibă o râvnă sfântă să posede un dar mare în Adunare, și fără îndoială acest punct de vedere este corect, chiar dacă foarte puține astfel de păreri ambițioase sunt realizate. Dar nu vrea apostolul să spună mai mult decât aceasta? Nu vrea el să spună, că toți sfinții ar trebui să dorească ca Dumnezeu să lucreze în mijlocul lor prin daruri mai mari, adică prin darul de zidire spirituală?

Să presupunem că, dacă ar fi posibil, o persoană vorbește în seara aceasta în mijlocul nostru în limbi, și nu ar fi nici o interpretare și de aceea nici o zidire spirituală. Care ar fi folosul pentru sfinți, așa cum spune apostolul în continuare? N-ar fi nici un folos. N-ar fi nici o zidire spirituală, nici o încurajare a dragostei, a sfințeniei, a înțelepciunii sau cunoașterii. Așa ceva nu ar fi spre glorificarea Domnului. Nu ar fi prin Duhul lui Dumnezeu. Însă ceea ce este pentru zidirea spirituală a sfinților și pentru gloria Domnului Isus Hristos, este semnul pentru un dar mai mare. Să fim plini de râvnă pentru el! Vai, această stare sărăcăcioasă, în care suntem! Sunteți voi deseori pe genunchi și rugați pe Dumnezeu să vorbească prin slujitorii Lui, ca ei să prezinte Cuvântul Său sufletelor voastre cu putere? Îl rugați voi să vă vorbească prin gura altuia? Poate fi printr-un frate simplu; căci Domnul poate vorbi sufletelor voastre prin oricine.

Dar să presupunem că nu este nici un dar; ce este de făcut? Apostolul spune: „vă arăt o cale nespus mai bună”. Însă el face aceasta în capitolul următor. Profețiile eșuează, limbile pot înceta, cunoașterea poate dispărea, însă este ceva care rămâne întotdeauna, în timpul prezenței Adunării pe pământ; și aceasta este dragostea, dragostea lui Dumnezeu și dragostea sfinților. Și noi ar trebui să dorim să îngrijim dragostea în noi și să lăsăm dragostea să-și facă lucrarea în noi; căci, așa cum spune apostolul în alt loc, dragostea este cea care zidește spiritual. O persoană se poate ridica în adunare și să țină un discurs foarte atrăgător și mișcător, dar dacă nu este dragoste, dacă Duhul lui Dumnezeu nu-mi aduce dragostea lui Hristos prin Cuvântul Său, nu va folosi nimic sufletului meu, nu mă va aduce mai aproape de Domnul Isus Hristos în umblarea mea.

Vă las această atenționare: „Doriți stăruitor după daruri mai mari” și căutați drumul nespus mai bun al dragostei, care este în raza de acțiune a fiecăruia din noi. Să ne iubim unii pe alții, deoarece Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. El ne-a lăsat un exemplu. El ne-a dat un imbold. El ne-a iubit, pe când nimic vrednic de iubit nu era în noi. El a murit pentru noi, pe când eram păcătoși. Acest altruism ar trebui să fie natura dragostei noastre. Iubim noi numai pe aceia care ne sunt plăcuți și simpatici? Ce este cu cei încăpățânați? Ce este cu persoanele, cu care noi cu greu putem avea contact? Le iubim și ne rugăm pentru ele? „Doriți stăruitor după daruri mai mari” și verificați acel drum mult mai bun, care ne este arătat în capitolul 13.

Tradus de la: [Christus und seine Versammlung \(3\)](#)

A treia prelegere „Christ and the Various Members of His Body” din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra.

Traducere: Ion Simionescu